

caps de blancs, les brancadelles comencen a florir, així també les olivandes, els fonolls granen, crespínells arrapats als roquissars i en els clapissos de sauló, argelagues gatoses i vetusts aladerns que amb persimònia van entrant, els pins pinyers i les alzines també estan a l'aguait, de fet alguns plançons agosarats ja hi treuen el nas, la dansa del retorn a la bosquíria ha començat de valent, d'ací a poc, pocs restes quedaran dels vells vinyals de Santa Margarida, els ritmes naturals són imparables, truncats sols nocivament per l'acció humana. Abans de retornar cap a la vila, damunt de la tallaia d'un dic granític, observo la plana, el congost s'esberla a partir del coll d'embut de la base del turó del Montcau, i ací comença llevat enllà, la riallera donzella vallesana, riallera breument, car certes accions humanes s'ocuparen ben bé prou d'arrabassar-li l'encant de núvia, un xic grapejada ja, perquè no dir-ho, en arribar a la dita contrada.

El pensament és un enfilall continu de sensacions i emocions diverses, però en el fons, en el solatge de l'esperit, hi resta, amb molta força, una sensació simbiòtica, siamèsica d'home-paisatge-jo.

Finals d'estiu a la Garriga

Martí Boada i Juncà

